

ה"ת 50956-14 - יוסף אבו סבית, שפיק אבו סבית נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בטבריה

ה"ת 50956-05-14

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

1. יוסף אבו סבית

2. שפיק אבו סבית

נגד

מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה להחזרת תפוס אשר הוגשה ע"י המבוקש ביום 27/5/14 להחזרת רכב טויוטה קורולה מר 18180571 (להלן: "הרכב", "התפוס" לפי העניין) אשר נתפס על ידי משטרת ישראל (יח' ארץ, מג'ב צפון).
2. במסגרת הבקשה הוגשה גם תגובת ב"כ המאשרה עו"ד אלפסי לפיה הווסכם בין הצדדים על שחרור הרכב או הצדדים חלקים על גובה העrobot של המבוקש להפקיד בזמן, אם בכלל.
3. בתאריך 21/6/14 ניתנה החלטת כב' סגן הנשיא, השופט פורת לפיה הורה על החזרת הרכב לידי המבוקש וזאת בהתאם התנאים הבאים: איסור מכירת הרכב, העברתו או עricת שנייה לרבות העמדתו בכל עת לרשות התביעה או בית המשפט, חתימה על התcheinות כספית על ידי שני המבוקשים, הפקחת סכום של 35,000 ₪ יחד בקופה בית המשפט, ביטוח מקיף של הרכב לטובת מדינת ישראל, רישום

עמוד 1

עובד במשרד הרישוי.

על החלטה זו הוגש עורך אשר במסגרת החלטת, בהסכמה הצדדים, על החזרת הבקשה לדין בבית משפט קמא והכרעה בעוננות הצדדים העקרונית של הסניגור כי הרכב אינו בר חילוט, הן מושם שלא קיבל ביטוי במסגרת כתוב האישום והן מושם שלא מדובר בהליך נכון מושם שהרכב אינו עונה על אף אחת מהחלופות המאפשרות חילותו על פי פקודת סדר הדין הפלילי.

.5

נימוקי המבוקשים בבקשת בכתוב ובדין בבקשת :

ב"כ המבוקשים סבור כי על בית המשפט להורות על החזרת התפוס מהטעמים הבאים :

א. הליך ההוכחות בתיק צפוי להסתיים בעוד חודשים ארוכים ואין להמתין לסיומו על מנת לקבוע גורלו של הרכב נשוא הבקשה.

ב. הרכב אין משקל ראוי בבירור האמת בתיק זה.

ג. המשיבה לא הגישה בקשה לחילוט בתיק זה. בדין בפני טען ב"כ המבוקשים כי בהיעדר בקשה לחילוט מצד המאשימה דין התפוס להיות מוחזר לידי המבוקשים.

ד. המשך תפיסת הרכב מהויה פגיעה קניינית במבוקשים.

ה. הרכב משרת את מшиб 2 שהינו בנו של מшиб 1 לצרכי עבודה ואת שאר בני המשפחה.

ו. בהשارة הרכב בידי המאשימה נגרם לרכב נזק רב עקב הייעדר תחזוקו התקין.

ז. בדין בפני טען ב"כ המבוקשים כי הרכב בעלות מבקש 2, בנו של מבקש 1 וכי הוא נחקר כחשוד בפרשה אך לא הוגש נגדו כתוב אישום. עוד נתען בדיון כי חלקו של הרכב ביצוע העבירות המียวחות למבקש 1 הינו שלו.

ח. המבקש 1 אינו עובד ולכן לא יכול להפקיד כספים.

.4 **עמדת המשיבה :**

בדין שהתקיים בפני ביום 3/8/14 טען ב"כ המשיבה כי רישומו של הרכב על שם מבקש 2 הינו פורמלי בלבד ולצורך כך הגיע לעיון בית המשפט הודעתה המבקש 1, המבקש 2 והעד פארס בנוגע המוכחות טענת המשיבה כי מבקש 1 הינו בעל הרכב ואין ממשימות לרישום במקרה שבפני. הראות מצביעות על

כך שנעשה ניסיון לרשום הרכב ע"ש אחר משעה שהמבקש 1 הבין כי נפתחה חקירה פלילית כנגדו בפרשה. ב"כ המאשימה ציין כי הרכב קשור קשרו אמרץ בביצוע העבירות המียวחות לצורכי לבקשת 1 כאמור בכתב האישום וכי דרישה הפקודה כספית של 30% משוויו הרcab. ב"כ המשיבה הציג תחשייב מתוך המרשחת (רשות האינטרנט) המראה כי ערך הרכב נע בין 74,900 ₪ ועד 86,300 ₪ אך ב"כ המבקשים טען כי מדובר ברכב שננקנה מלסיניג (עובדת המפlichtה מערכו בין 20-10 אחוזים).

דין והכרעה :

הוראות החוק הרלוונטיות :

סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש, התשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה") קובע סמכות המשטרת לתפוס חפים :

"(א) רשאי שוטר לתפוס חוץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חוץ נערבה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר بعد ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה."

סעיף 34 לפקודה קובע כי -

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין-משטרת בדרגת מפקח-משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לעניין מסוים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחוץ, רשאי בית-משפט שלום לצוות כי החוץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו לאחרת כפי שיורה בבית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו."

סעיף 37 לפקודה קובע בעניינו של חוץ שלא הוגש קריאה -

"הגוש משפט ולא הוגש החוץ קריאה בבית המשפט, הרי אם היה המשפט נגד אדם על עבירה שעבר באותו חוץ או לגביו, רשאי בית המשפט לצוות כאמור בסעיף 34; לא ניתן צו לפי סעיף 34 או שלא היה המשפט נגד אדם על עבירה כאמור, תחזיר המשטרת את החוץ לאדם שמידיו נלקח".

אין חולק כי בעניינו "הגוש משפט" כלשון החוק (הגוש כתוב אישום), הרכב אינו רשום מוצג בכתב האישום ומהצחרת ב"כ המשיבה עולה כי אין בכוונתה להביאו קרואה לבית המשפט. כתב האישום הוגש כנגד משב 1 שהינו אחד הטוענים לקבלת התפוס לידיהם.

מכאן כי סמכותו של בית המשפט להורות על פי סעיף 34 לעיל.

אם היה על המשיבה לציין הרכב כמפורט בכתב האישום , להגיש בקשה נפרדת לחילוט הרכב עם הגשת כתוב האישום ואם כן - מהי נפקות אי ביצוע פעולות אלו ?

ב"כ המבוקשים טען בדיון שהתקיים בפני כי משחלהו 180 הימים העומדים לרשות המשטרה לאחר תפיסת התפוס להחזיק בתפוס , על המשטרה להחזיר התפוס לידי בעליו. עוד נטען כי אمنם מרוץ 180 הימים מופסק עם הגשת כתב אישום אך במקרה זה על המאשימה לציין במפורש כי בכוונתה לעתור לחילוט התפוס. כמו כן טוען ב"כ המבוקשים כי אין למאשימה סמכות להחזיק ברכב תקופה בלתי מוגבלת לאחר הגשת כתב האישום.

מנגד מסתמכת המשיבה על החלטת בית המשפט המחויז בתל אביב בע"ח 11-12-43460 אריך קלין ואח' נגד מדינת ישראל במסגרת החלטת בית המשפט כי אין חובה בנסיבות דומות על המאשימה להגיש בקשה או לציין בכתב האישום את כוונתה לעתור לחילוט תפוס :

"ד. קיימים מספר חיקוקים הקובעים במפורש את חובת הודעה בכתב בדבר כוונת החילוט, במסגרת כתב האישום.

החוק לאיסור הלבנתה הון קובע בסעיף 21(ו) כי יש לציין בכתב האישום את הרcox שעת חילותו מבוקשים או שווי הרcox שלגביו מבוקשים צו חילוט. גם בפקודת הסמים המסתוכנים נקבע מפורשת בסעיף 63א(ה) כי בקשה לחילוט ופירוט הרcox שעת חילותו מבוקשים, "יעזינו בכתב האישום" ואמ נתגלה רcox נוסף שעת חילותו מבוקשים, "רשיית התובע לתקן את כתב האישום בכל שלב של **ההלים עד לגזר הדין**".

הדרישה כי כוונת החילוט תצוין בכתב האישום, הינה תנאי בלתי אין, ככל שהדבר נוגע לחוק איסור הלבנתה הון ולפקודת הסמים המסתוכנים, אשר אינם רלוונטיים כלל לענייננו".

ה. הוראת החיקוק הנוגעת לענייננו הינה סעיף 39(א) לפকודה, **אינה מתנה** את החילוט בהודעה מראש של המדינה במסגרת כתב האישום. "(ההדגשה במקור - נ.מ.ל.).

כתב האישום המתוקן שהוגש כנגד מבחן 1 ואחרים מייחס למבחן 1 ביצוע עבירות קשירת קשר לbijoux פשע - עבירה לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 + 29 לחוק, גנבה בנסיבות מיוחדות (גניבת בקר) - עבירה לפי סעיפים 384 א(א) (2) לחוק העונשין, קבלת דבר במרמה בנסיבות מיוחדות - עבירה לפי סעיף 415 סיפה + 29 לחוק העונשין, הסתייעות ברכב לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 43 לפקודות התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א 1961 ושבישוש מהלי מפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

לאור האמור לעיל ולאחר עיון הן בסעיפים הרלוונטיים בפקודה והן בהחלטת בית המשפט המחויז לעיל סבורני כי גם במקרה שבפני, בשעה שאין מדובר בהוראת חוק ספציפי המורה אחרת, לא מוטלת על התביעה החובה החוקית לציין בכתב האישום או בבקשת נפרדת את כוונתה לעתור לחילוט תפוס. במקרה שבפני הצהירה התביעה על כוונתה לעתור לחילוט הרכב מיד עם הגשת בקשת המבוקשים להחזרת התפוס וכך גם בדיון שהתקיים במסגרת העורר בבית המשפט המחויז והדין בפני.

הgam שאון התביעה מחויבת על פי חוק להודיע עם הגשת כתב האישום על כוונת התביעה לעתור בסיום ההליך לחייבת התפוס בתייק (בין אם הוגש קריאה ומופיע ברשימת עדי התביעה ובין אם לא הוגש קראה) סבורני כי מן הראוי שהמחוקק יבחן בשנית ההסדר החוקי הנוהג בתחום זה ויסדר בפקודת התביעה למסור הודעה כאמור לעיל, לא רק על פי פקודת הסמים המסתוכנים וחוק איסור הלבנתו הון כפי שקיים ביום אלא יחיל ההסדרים הספרטניים הנ"ל על כלל התפוסים והעבירות וזאת מהתפעמים לעיל :

א. במהלך השנים האחרונות שמה לה משטרת ישראל כיעד את נושא חילוט הרכוש באמצעותו בוצעו עבירות או שניתן כשר בגין ביצוע עבירה. מדיניות זו הביאה לעלייה דרמטית במספר התפוסים לצרכי חילוט ובמספר התקדים בהם עותרת התביעה לחילוט תפוס בסיום ההליכים.

ב. דבר שבשיגרה ולאור האמור לעיל התקבע נהוג (ואוסף - מבורר) על ידי התביעה המשפטית (פחות חלק מיחידות התביעה) לציין במסמך כתוב האישום או בקשה נפרדת המוגשת עם הגשת כתב האישום על כוונתה לעתור בסיום ההליך לחייבתו של תפוס, בין אם הינו משתמש ראייה במשפט ובין אם לאו, כך שניינוCHKIKTI לא יטיל במקרה זה על רשות התביעה נטל בלתי סביר בצדן כוונתם לחייבות וניתן לצרף הצהרה זו בכתב האישום כפי שהדבר נעשה בהתאם לפקודת הסמים המסתוכנים על פי הדין הנהוג ביום.

ג. הצהרת התביעה עם הגשת כתב האישום בגין כוונתה לעתור לחייבות תמנוע חוסר בהירות בקשר לעל התפוס או מחזקקו כדי בגין כוונת המשפטית של המשטרה או התביעה לנעשה בתפוס ותאפשר לו לכלכל את צעדי בנושא התפוס.

ד. יתרה מכך, מעון בהחלטות שיפוטיות רבות להחזיר תפוס על פי סעיף 34 לפקודה עולה כי בתי המשפט נוטים לאזן בין הזכות הקניינית של בעל התפוס ובין האינטרס הציבורי בהשארת אפשרות ריאלית לחייבות התפוס בידי התביעה בסיום ההליך וזאת בדרך של החזרת התפוס לידי בעלי בתנאים מגבלים (זו גם עדמת המאשימה במקרה שפנוי). החזרת התפוס לידי בעלי בתנאים מגבלים לא רק שמאפשרת לו להמשיך ולהינות מקיננו תחת המגבילות החוקיות אלא גם שומרת הלהקה למעשה על ערכו של התפוס בשעה שאין תחזוקתו של התפוס בידי המשטרה המאפסנת הרכבים (המהווים את עיקר התפוסים בעלי הערך) התפוסים בmgrashi רכב פתוחים תקופות של חדשים ושנים, זהה לתחזוקתו של התפוס בידי בעלי. במצב זה גם נהיית הקופה הציבורית בשעה שכאשר ניתן צו חילוט בגין רכב או תפוס אחר בסיום ההליך המשפטי, אין שוויו של תפוס זה ששזה תקופה ארוכה בmgrashi המשטרה ומחסנה כשווי תפוס אשר שהה בחזקת בעלי.

ה. הצהרת התביעה על כוונתה לעתור לחייבות התפוס בכלל העבירות צפואה לזרז הגשת בקשה להחזרת תפוס ושחרור תפוסים בתנאים מגבלים באופן מהיר יותר ממנו ננים, במרבית המקרים, כלל הצדדים המעורבים.

האם קיימת חובה "אוטומטית" על המשטרה או התביעה להחזיר תפוס בחולף 180 ימים ממועד תפיסתו ?

סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 קובע כי -

" אם תוך ששה חודשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראייה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על פי בקשה שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים נלקחים; אך רשאי בית משפט שלום, על פי בקשה שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע".

עוד אצ"ן כי מעין ההוראות סעיף 37 לפקודה למדים אלו מתי חלה החובה על המשטרה או התביעה להחזיר תפוס. כאשר הוגש משפט והtapos לא הוגש קריאה, כפי שארע במרקחה שבפני, מצב אחד בו תחזיר המשטרה או התביעה התפוס לידי בעלי הינו בשעה שהוגש משפט נגד מי שעשה שימוש בתפוס ובית המשפט הורה על החזרתו לידי בעלי. מצב שני בו יוחזר התפוס לידי בעלי, על פי הוראות סעיף 37 לפקודה, הינו בשעה שלא הוגש כתוב אישום נגד אדם שעשה שימוש בתפוס.

לאור האמור לעיל לא ניתן להסיק מלשון החוק כי על המשטרה להחזיר התפוס באופן אוטומטי לידי בעלי משוהוגש כתוב אישום , התפוס לא הוגש קריאה ונעשה שימוש בתפוס בידי הנאשם לצורך ביצוע עבירה כפי המקרה שבפני.

לצ"ן כי סעיף 35 לפקודה קובע אמנם כי אין חובה על המשטרה או התביעה להחזיר אוטומטית של התפוס לידי בעלי עם הגשת כתוב האישום אך זאת כאשר החפץ הוגש קריאה ולכן לא ניתן למוד מהוראה זו בסעיף 35 לפקודה בגין ההסדר החוקי במצב בו הוגש כתוב אישום אך החפץ לא הוגש קריאה במשפט.

משמעותי כי לא חלה על התביעה חובה להודיע על כוונתה לעתור לחילוט תפוס בסיום ההליכים בעבירות נשוא כתוב האישום במרקחה שבפני ואין חלה חובה על המשטרה או התביעה להחזיר התפוס באופן אוטומטי לידי המבקשים עם הגשת כתוב האישום אפנה לבדיקה השאלה מהו חלקו של הרכב ביצוע העבירות בהן מואשם מבקש ?

בע"פ 623/78 יצחק סירני נ' מדינת ישראל נאמר כי :

"התיחסות למעשה עבירה שנעשה בחפץ או לגבי, כאמור בסעיף 39(א) מכוונת לא רק לנסיבות בהן שימש החפץ בוגדי או בוגדי למעשה העבירה (כגון מסמך שזוייף), אלא גם למקרים בהם שימש החפץ ככלי לביצוע העבירה, למרות שהعبارة שבוצעה לא באה לידי ביטוי במעשים או במקרים שהשairoו רישומים על החפץ. הסניגור המלמד הדגים דבריו לענן תחולת סעיף 39(א) בהפני אל בנקונוטים מזויפים וכן אין ספק כי יראו בבנקונוטים כאמור חפץ, שבו או לגבי נעשה מעשה עבירה. אולם אין

בדוגמה כדי למצות את מה שעולה מנוסח הדברים: גם מקלט אשר שימוש לתקיפה הוא חוץ אשר בו נועתה עבירה. הווה אומר. עבירה שנעשתה בחוץ כולל גם עבירה אשר בה שימוש החוץ כמכשיר עזר לביצועו של המעשה האסור"

על פי בסעיף 8 לעובדות כתוב האישום המתוקן וכחלק מקשרת הקשר בין הנאים והוצאתו לפועל נסעו המבוקש 1 עם אחר מדרום הארץ אל כפר תoba זנגירה ברכבת כאשר המשאית המיועדת להוביל את הבקר הגנוו אשר הוצאה במרמה מהמלון נסעת אחרי הרכבת המובייל. בהמשך ולאחר שהגיעו מבוקש 1 והאחר לכפר תoba טען המבוקש 1 בפניו האחר כי שותפו הינו משוגע ועדיף שימתו לבקר מחוץ לכפר. לאחר מכן הועמסה המשאית בvakר הגנוו, המבוקש 1 והאחר נפגשו עם המשאית, לאחר שלם מקדמה למבוקש 1 והמבוקש 1 והאחר נסעו ברכבת תוך שהם מלאוים המשאית בדרך דרומה.

בדין בפני לא חלק ב"כ המבוקשים כי ברכבת נשוא הבקשה נעשה שימוש במסגרת ביצוע העבירות המียวחות למבוקש 1.

לצין כי בהחלטתי מיום 6/4/14 קבעתי כי קיימות ראיות לכך טבות כנגד המבוקש 1 ביצוע המוחוס לו בכתב האישום על החלטה זו לא הוגש ערר.

ב"כ המבוקשים ריכז טענותיו בעובדה כי המבוקש 2 שהינו בנו של המבוקש 1 בעל הרכבת כפי שאכן מופיע ברישומי משרד הרישוי וכי המבוקש 2 זוקק לרכב לצרכי עבודה ולצרכי המשפחה בשעה שմבוקש 1 נתון במעצר בית מלא מזה מספר חודשים, אינו עובד ורבות ממלחמות הבית והפרנסת נופלות על כתפי בני המשפחה האחרים הזוקקים לרכב.

הנטל להוכחת הבעלות של המבוקש 1 ברכבת נופל במקרה זה על כתפי המשיבה בשעה שהרכבת נשוא הבקשה אינו רשום על המבוקש 1 שעשה השימוש כביכול ברכבת לצורך ביצוע העבירה אלא על שמו של המבוקש 2 אשר אמן נחקר בפרשה אך לא הוגש כנגדו כתב אישום ואין חולק כי לא נמצא כנגדו ראיות לביצוע עבירות כלשהן בפרשה.

רישום הבעלות ברכבת משרד הרישוי אינו רישום קונסטיטוטיבי וניתן להוכיח בראיות כי הבעלות ברכבת שייכת לאחד אחר אשר אינו רשום כבעל. ר' לעניין זה ההלכה שנקבעה בע"א 492/64 יעקב לוי נ' משה ויס, פד"ו יט (587) וכן ברע"א 537/95 "סהר" חברה ישראלית לביטוח בע"נ נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ, פד"ו נא (473) :

"רישום זה הוא בעל ערך דקלרטיבי שלא כרישום מקרקעין בלשכת רישום המקרקעין שהוא קונסטיטוטיבי (ראה להשוואה תקנות המקרקעין (ניהול ורישום), תש"ל-1969). מהי אפוא נפקותו של הרישום? דומה שבשאלת טרם נאמרה המילה האחורה על ידי הפסיקה ועל ידי המשפט. בית משפט זה התייחס לא אחת לשאלת מעמדו של רישום כל' רכב משרד הרישוי. בע"א 782/86 חברת אוטובוסים מטהר אל קודס נ. מנהל מס ערך מוסף, פ"ד מג (2, 564). נסקירה הפסיקה שקבעה כי הרישום הוא בעל ערך "דקלרטיבי" גרידא, בראשה פסק הדין בע"א 492/64 יעקב לוי נ. משה ויס, פ"ד יט (587) (1). שם נקבע כי הרישום משרד הרישוי אינו יוצר בעלות והשינוי ברישום אינו משנה בעלות ולפיכך עיקול שנרשם משרד הרישוי לא תפס לגבי משאית

שנמכרה כתת וכדי"

ב"כ המשיבה הפנה למספר ראיות אשר יש בכוחן להוכיח נושא הבעלות ברכב :

א. בעדותו של מבקש 1 במשטרה מיום 14/3/19 נשאל המבקש 1 האם ביום שבו הראה לעומר (הآخر) את העגלים נסע ברכב קורולה מ.ר 8180571 והוא עונה :

"נכון, אמרתי לך נכון. זו שקניתי מפארס הדרוזי מירקא".

ב. בחיקירתו במשטרה מיום 13/12/13 אומר פארס כנען אליו התקoon מבקש 1 בעדותו לעיל כי את הרכב הטויטה מ.ר 8180571 מכר ביום 13/7/7 לאדם מבאר שבע בשם יוסף אבו סבית (מבקש 1). עוד מצין אותו פארס :

"עד יומיים שלושה לפני העסקה יוסף התקשר אליו ביקש לקבל טויטה הסברתי לו איפה המגרש הגיע אליו - ביקש ממני רכב טויטה הצעתית לו סייכנו על מחיר אחרי יומיים חזר עם הבן שלו שפיק (הערת בית המשפט - מבקש 2) ועוד 2 אנשים אני לא מכיר אותם ולקח את הרכב טויטה ונסעוו... ורק אחרי שיאסף העביר טսט באיחור של כ 3 חודשים אז העברתי את הרכב בעלות על שם בנו שפיק ביום שישי האחרון..

ש: מי רכש את הרכב

ת: יוסף אבו סבית קנה אותו ובקש לשים את הרכב על בנו שפיק..."

"ביום שישי האחרון דיברנו בטלפון יוסף ביקש ממני להעביר בעלות על שם מישחו אחר לחבר בן דוד שהוא צזה אמרתי לו שאני לא יכול מי שרשום בהסכם בהצהרה ויפוי כוח שנעביר את הרכב על שמו הבעלים שאניעביר את הרכב על שמו וזה מה שעשית".

כאשר נשאל העד מתי היה בקשר עם מבקש 1 הוא אומר לחוקר :

"יום אחרי שהתקשרות אליו אני התקשרתי ליוסף אבו סבית בטלפון זהה שאלתי אותו מה עם הטսט של הרכב אמר לי כן עשה טסט לפני חדש אז הבנתי שאפשר להעביר הרכב בעלות ביום שישי האחרון העברתי את הרכב בעלות על שמו של שפיק בנו".

ג. בעדות מבקש 2, בנו של מבקש 1 במשטרה מיום 14/9/9 אומר מבקש 2 :

"ש: האם ברשותך רכב

ת: לי לא.

ש: רשום על שמו רכב קורולה מס 8180571

ת: כן זה רשום עלשמי אבל זה לא שלי. מי שמשתמש בה זה כלל המשפחה אבא שלי דודים שלי כאמל דוד
של...
...

ש: איפה קניתם את הטיוויטה קורולה 8180571

ת: קניתו אותו מאייזה אחד דרוזי מגרש בצדון... אני לא זכר את המקום אני לא הייתי באותו מקום אני רק עשית
העברת בעלות אבא שלי היה עם התעודת זהות שלי והוא עשה את העברת בעלות.

ש: אני לא מבין ממה מי קנה את הטיוויטה ואני עשה העברת בעלות

ת: אבא שלי ודוד שלי קנו את הרכב ולקח התעודת זהות שלי זה מה שהוא."

מכל האמור לעיל עולה כי מבקש 2 רשום אמם כבעליים אך אינם נוהג ברכב מנוג בעלים, אינם עושים בו שימוש
(הצהיר בעצמו כי הינו פסול מלנהוג) וכי מי שניהל המשא ומתן על רכישת הרכב על פי עדות המוכר ורכש הרכב
בפועל הינו מבקש 1 ויתכן אף דוד נסוף (מבקש 2 לא נכון בקנייה ובהעברת הבעלות, מסר תעודה זהה
לאביו ולכן אין עדות כי דוד זה אכן שותף בקניית הרכב).

לאור האמור לעיל אני קובע כי המשיבה הרימה הנטול הרובץ על כתפיה להפרצת רישום הבעלות של הרכב
במשרד הרישוי וכי מבקש 1 הינו בעלי האמתאים של הרכב נשוא בקשה זו.

לאור הקביעות לעיל ניתן לציין כבר בשלב זה כי קיימות ראיות לכך מבקש 1 לביצוע העברות
המיוחסות לו בכתב האישום לרבות השימוש ברכב התפוס לביצוע עבירות אלו וכי מבקש 1 הינו הבעלים
האמתאים של הרכב נשוא בקשה זו.

אם יש להורות על הפקדה כספית ואם כן - מהו סכום הפקדה הרואי במקרה זה להבטחת האפשרות העתידית לחייבת הרכב ושמירה על ערכו ?

אין מחלוקת בין הצדדים כי ניתן להורות על שחרור התפוס בתנאים מגבלים אך הצדדים חלוקים בגין מתן הוראה
לשחרור הרכב לידי המבקשים בכפוף להפקדה כספית.

ב"כ המשיבה מצין, הן בפרוטוקול העור שהוגש והם בפני כי בנסיבות המשיבה לעתור לחייבת הרכב הטיוויטה בסיום
ההילך הפלילי המתנהל כנגד מושב 1 וכי ללא הפקדה ממשית תסוכל האפשרות הפרקטית לחייבת. רק הפקדה ממשית
לגישת המשיבה תהווה אפקט מרתייע ומשמעותי.

בاهדר ראיות תומכות יצאתி לצורך מתן החלטה מנוקודת הנחה כי שווי הרכב נע בין 74,900 ל' ועד 86,300 ל'.
מסכום זה יש להפחית בשלב זה 20% מערכו של הרכב שנקנה על פי טענת המבקשים (אשר לא נסתירה על ידי
התביעה) מחברת ליסינג. מכאן כי ערכו המוערך של הרכב הטיוויטה נשוא בקשה זו נע בין 59,920 עד 69,040 ל'.

המדיניות המשפטית הנוגגת בנושא הפקדה כספית :

על חשיבות הפקדה הכספית כחלק מן התנאים להחזרת הרכב התפוס לידי בעלי עמד בית המשפט העליון מפי כב' השופטת ארבל בבש"פ 5550- חי שמעון נ' מדינת ישראל, תק-על 2008(3), 278

"בהקשר זה, מקובלת עלי טענה של המשיבה כי ככל שאין לזלול בתרה ערבית אשר הוטלו על העורר, האפקטיביות שלහן פחותה בהרבה מזו הטמונה בהפקדת כסףழום או בהפקדת ערבות בנקאיות, ומשכך יש צורך בקביעת סכום הפקדה ממשמעות אשר יכלולהbettich את חילותו העתידי של הרכב".

להלן מספר החלטות השיפוטיות שבאו לקבוע את סכום הפקדה הרואו :

א. בפרשת שמעון לעיל נקבע על ידי בית המשפט העליון כי :

"כפי שהוזכר לעיל, שווי רכבו של העורר והעורר עלי-ידי המשיבה בסך של כ-80,000 ₪, הערכה אשר לא נסתירה עלי-ידי העורר. סכום הפיקדון במזומנים אשר נקבע עלי-ידי בית המשפט - 25,000 ₪ - משקף, אפוא, כ-30% משוויהרכב בלבד. סכום זה אינו בלתי סביר, והוא אינו חריג מפסיקותיו של בית משפט זהבפרישות אחרות, הגם שנקבעו בעבר פיקדונות בסכומים גבוהים יותר, כמו גם בסכומים נמוכים יותר (השו: עניין סיטפון, לש"פ 01/01 6159 ابو عمر נ' מדינתישראל, פ"ד נ(3) 817 (2001); לש"פ 3120/06 מדינת ישראל נ' פרץ לאפורסמה, 9.8.2006); לש"פ 00/3159 רבין נ' מדינת ישראל (לא פורסמה, 30.5.2000))."

ב. בבש"פ 11/3616 - חי זגורי ואח' נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל, תק-על 2011(2), 2298

נקבע כי :

"כמו כן, עיין בפסקה מלמד כי התנייתשחרור הרכב בהפקדת מזומנים או ערבות בנקאיות הינה דבר שבשגרה במקירים דומים למקירה דנאי סכום הפקדה הנדרש המהווה כ-30% משווי הרכב הינו סביר בנסיבות העניין [ראו: עניין שמעון, בסעיף 6; החלטתה של השופטת מי' נאור בבש"פ 6159/01abo عمر נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 817, 830-828 (2001); החלטתה של השופטת א' פרוקצ'יhibush"פ 3120/06 מדינת ישראל נ' פרץ לא פורסם, 9.8.2006] בסעיף 6; החלטתו של השופט א' פוגלמן בבש"פ 6469/09 זיאדנה נ' מדינת ישראל לא פורסם, 3.12.2009(בסעיף 6; ובבש"פ 6259/10 מגידיש נ' מדינת ישראל (21.9.2010) בסעיף 6].

לאור העברות המיחסות לבקשת 1 שהינו הבעלים האמיתיים של הרכב נשוא הבקשה שבפני, העובדה כי הוגש כנגדו כתוב אישום והעברות החמורים המיחסות לו בכתב האישום וכן ניסיונו של מבקש 1 להימלט מן המשטרת טרם מעצרו כפי שעולה מחומר החוקירה בעניינו סבורני כי ניתן להבטיח תכלית חילותו העתידי של רכב הטיויטה באמצעות הפקדה

בסכום של 30% משווי הרכב ותנאים מגבלים נוספים.

לאור האמור לעיל אני מורה כי רכב הتسويיטה נשוא בקשה זו יוחזר לידי המבקשים בכפוף למלוי התנאים הבאים :

- א. נאסר על המבקשים למכור או לעשות כל פעולה שיש בה כדי לפגוע בזכויות הקנייניות ברכב. המבקשים יתחייבו שלא להעביר או למסור את הבעלות או החזקה ברכב למישהו אחר, וכן לא לעשות כל שינוי ברכב עד לשיום ההליכים המשפטיים בתיק הפלילי התליי ועומד נגד מבקש 1. המבקשים יעמידו את הרכב לרשות התביעה או בית המשפט בכל מועד שיידרש לכך.
- ב. להבטחת התהיהויותיהם של המבקשים יחתמו כל אחד מהმבקשים על התהיהות נפרדת על סך 60,000 ₪ ובערבות שני ערבבים נוספים על סכום זהה. אני פוטר הערבבים מהצגת תלוש משכורת לצורך חתימתם על ערבות זו.
- ג. להבטחת התהיהויותיהם של המבקשים, יפקידו המבקשים יחד, פיקדון במזומנים בסך 20,000 ₪ בקופת בית המשפט. הפיקדון ניתן למיימוש בשל כל הפרה של התהיהות מי מהמבקשים.
- ד. שחרור הרכב הינו בכפוף לביטוח הרכב בביטוח מקיף לטובת מדינת ישראל.
- ה. המבקשים ירשמו שעבוד לטובת המדינה במשרד הרישוי אשר יאסור כל ביצוע של דיספוזיציה ברכב.

זכות ערך לבית המשפט המחויז.

המציאות תעבור ההחלטה בדחיפות לצדדים.

המציאות תעבור ההחלטה לחלוקת ייעוץ וחקיקה משרד המשפטים לעיון בהמלצת בית המשפט לעריכת תיקוני חקיקה כאמור בגין ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ג אב תשע"ד, 19 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.